

Τριώδιον Κατανυκτικόν

Ἕνα Πνευματικὸ Ταξίδι
πρὸς τὸ Τέλος τοῦ παλαιοῦ
καὶ τὴν Ἀρχὴ τοῦ Νέου

■ † Μεγάλη Παρασκευὴ

Οἱ τρεῖς χιτῶνες τοῦ Κυρίου*

Ὁ πορφυρός. Ὁ λευκός. Ὁ ἰδικός Του.

Μέρωτᾶς, σεβαστὴ Ἀδελφή, γιὰ τοὺς **τρεῖς χιτῶνες**, μὲ τοὺς ὁποίους ἦταν ντυμένοι καὶ σκεπασμένοι ὁ Κύριος, κατὰ τὸ διάστημα ἀρκετῶν ὥρων τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ.

• **Γιατί** ὁ Πιλάτος Τὸν ἔντυσε **μὲ πορφυρὸ χιτῶνα**; **Γιατί** ὁ Ἡρώδης Τὸν ἔντυσε **μὲ λευκὸ χιτῶνα**; **Καὶ** γιατί οἱ ἐκτελεστὲς ἐπίσης λίγο πρὶν νὰ Τὸν θανατώσουν Τὸν ἔντυσαν **πάλι μὲ τὸν δικό Του Χιτῶνα**;

Ὅλα ὅσα συνέβησαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ Χριστοῦ ἔχουν μεγάλη σημασία, ὅλα ἀποκαλύπτουν κάποια ἀλήθεια καὶ χρησιμεύουν ὡς διδάγμα στοὺς ἀνθρώπους.

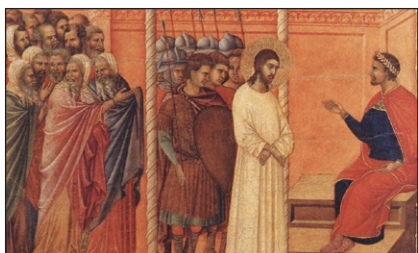
Κάποια ἀπὸ αὐτὰ τὰ διδάγματα εἶναι ἄμεσα καὶ ἐμφανῶς ἀντιληπτὰ, ἐνῶ κάποια ἄλλα εἶναι ἔμμεσα καὶ μὲ παραστάσεις πού χρῆζουν ἐρμηνείας.

Τὸ σκέπασμα τοῦ Χριστοῦ μὲ **τρεῖς χιτῶνες** ἀνήκει σ' αὐτὴν τὴν δευτέρῃ κατηγορίᾳ διδαγμάτων.

* * *

Ὁ **πορφυρὸς χιτῶνας** εἶναι ὁ χιτῶνας τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορα. Ὄταν ὁ Κύριος εἶπε στὸν Πιλάτο, ὅτι τὸ βασίλειό Του «οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» (Ιωά. ιη' 36), αὐτὸ φάνηκε στὸ ὑλιστικὸ πνεῦμα τοῦ Ρωμαίου ἀξιωματοῦχου ὡς ἀνοησία καὶ ὡς ἐμπαιγμὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀξιοπρέπειας.

Γι' αὐτό, οἱ στρατιῶτες τοῦ Πιλάτου ἔντυσαν τὸν Χριστὸ μὲ **πορφυρὸ χιτῶνα** –ἐξυπακούε-
ται μὲ τὸν πιὸ εὐτελῆ πού μπο-
ροῦσαν νὰ βροῦν– γιὰ νὰ Τὸν
χλευάσουν, ἀποκαλώντας Τον
βασιλιά.

Ἀλλὰ καὶ μόνον αὐτὸς ὁ **χιτῶνας** αὐτοκρατορικοῦ χρώματος
μαρτυρεῖ γιὰ τὸν Κύριο, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι πράγματι Βασιλιάς.

Οἱ παλληκαράδες τοῦ Πιλάτου λοιπὸν κοροϊδεύοντας, στὴν
πραγματικότητα ἀνακήρυξαν τὸν Κύριο σ' αὐτὸ πού πράγματι
ἦταν!

Κανεῖς ἀπ' ὅλους αὐτοὺς δὲν μποροῦσε νὰ διανοηθεῖ, ὅτι
τὸ βασίλειο τοῦ Χριστοῦ θὰ κυριαρχήσει πάνω στὴν Ῥωμαϊκὴ
αὐτοκρατορία καὶ σὲ κάθε ἄλλη αὐτοκρατορία τοῦ κόσμου.

* * *

Ὁ ἀκάθαρτος βασιλιάς Ἡρώδης περίμενε, ὅτι ὁ Χριστὸς
θὰ κάνει κάποιο θαῦμα μπροστά του. **Δὲν** ἐπιθυμοῦσε βέβαια
κάποιο χρήσιμο καὶ φιλόπρωτο θαῦμα, ἀλλὰ ἓνα βάρβαρο
θαῦμα, τὸ ὁποῖο θὰ χρησίμευε μόνο γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τῶν
ὀφθαλμῶν του.

Ἐν τῷ μεταξύ, μπροστά του στεκόταν **τὸ μεγαλύτερο Θαῦ-
μα τοῦ κόσμου: Ἄνθρωπος Καθαρὸς καὶ Ἀναμάρτητος. Ἦ**
ἀκριβὴς ἀντίθεση τοῦ βασιλιά τῆς γενοκτονίας καὶ τοῦ δολοφό-
νου τοῦ Ἰωάννη τοῦ Προδρόμου.

Ἐγὼ κρατῶ, ὅτι αὐτὸς ὁ νέος ἀκάθαρτος ἀπόγονος τοῦ Ἡσαῦ
μποροῦσε νὰ πιστέψει σ' ὅλα τὰ θαύματα τοῦ κόσμου, ἀλλὰ μὲ
τίποτα καὶ ποτὲ **στὸ θαῦμα τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς ἀναμαρ-
τησίας ἐνὸς ἀνθρώπου.**

Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ **τὸ μέγιστο καὶ σπάνιο θαῦμα** στάθηκε
μπροστά του. **Ἀλλὰ** αὐτός, ἀκάθαρτος στὴ ψυχὴ, δὲν μποροῦσε
νὰ τὸ δεῖ. **Ὅπως,** ὅταν ὁ Πιλάτος, βυθισμένος στὸ ψεῦδος τῶν
εἰδωλολατρῶν, κοιτώντας τὴν Ἀλήθεια κατὰ πρόσωπο δὲν
μποροῦσε νὰ Τὴν δεῖ. **Ἔτσι** καὶ ὁ Ἡρώδης, τυφλὸς ἀπὸ τὰ κατὰ-
μαυρα ἄρρωστα ἁμαρτήματά του, κοιτᾷ **τὴν Ἀθωότητα καὶ**
τὴν Ἀγνότητα κατὰ πρόσωπο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν δεῖ.

Ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὶς προσδοκίες του, ὁ Ἡρώδης ἔντυσε
μὲ **λευκὸ χιτῶνα** τὸν Χριστό. **Τὸ** λευκὸ εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς καθα-
ρότητας καὶ τῆς ἀθωότητος. **Θὰ** διάβασες βέβαια, ὅτι οἱ Ἄγγε-
λοι τοῦ Θεοῦ ἐμφανίζονται μὲ λευκοὺς χιτῶνες.

Καὶ ἔτσι λοιπόν, ὁ ἀκάθαρος Ἡρώδης, σκεπτόμενος ὅτι ὁ Χριστός, ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ οἱ ἄλλοι, δὲν εἶναι καθαρός, Τοῦ φόρεσε **λευκὸ χιτῶνα**, σύμβολο τῆς καθαρότητος καὶ τῆς ἀγνότητος. **Κ**αὶ ὅπως οἱ στρατιῶτες τοῦ Πιλάτου γιὰ νὰ χλευάσουν, ἀναγνώρισαν τὸν Κύριο ὡς βασιλιά, ἔτσι καὶ ὁ Ἡρώδης Τὸν ἀναγνώρισε ὡς ἄνθρωπο τῆς Ἀγνότητος.

Αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ στὶς δύο περιπτώσεις ἀναγνώριση τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς Του, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ ἐγίνε ἀθελά τους καὶ ἀσυνεΐδητα.

* * *

Τέλος, μόνο πρὶν ἀπὸ τὴν Σταύρωση, ὁ Κύριος ντύθηκε **μὲ τὸν δικό Του χιτῶνα**. **Ἦ**ταν ὁ **Χιτῶνας** ποὺ τοῦ εἶχε ὑφάνει ἡ δική Του Ἀγία Μητέρα, ἡ Θεοτόκος.

Εἶναι ὁ ἴδιος Χιτῶνας, μὲ τὸν ὁποῖο περπάτησε στὴν γῆ καὶ πάνω στὸν ὁποῖο οἱ στρατιῶτες στὸν Γολγοθᾶ **ρίχνουν τὰ ζάρια**.

* * *

Ἀλλά, δὲν βλέπετε σ' ὅλα αὐτὰ ἓνα μεγάλο δίδαγμα γιὰ μᾶς; **Οἱ ἄνθρωποι** συχνὰ ἀποφαίνονται γιὰ τὸ ἂν εἴμαστε καλοὶ ἢ κακοί. **Ἀνάλογα** μὲ τὴν ἀπόφασή τους, μᾶς ἐκτιμοῦν, μᾶς θαυμάζουν ἢ μᾶς κατακρίνουν.

Οἱ διαφορὲς κρίσεις τῶν ἀνθρώπων δὲν μοιάζουν γιὰ μᾶς μὲ χιτῶνες; Τὴν μία μᾶς ντύνουν μὲ τὸν χιτῶνα τοῦ σοφοῦ, τὴν ἄλλη μὲ τὸν μανδύα τοῦ τρελοῦ. Τὴν μία μᾶς περιβάλλουν μὲ τὸν μανδύα τῆς ἀνδρείας, τὴν ἄλλη μᾶς σκεπάζουν μὲ τὰ κουρέλια τῆς ἀπαξίωσης.

Ἀλλά, ὅλοι οἱ **χιτῶνες** γρήγορα βγαίνουν καὶ ἀλλάζουν ἀνάλογα μὲ τὶς ἀσταθεῖς καὶ συχνὰ ἐναλλασσόμενες κρίσεις τῶν ἀνθρώπων.

■ **Ὅμως**, ἐν τέλει, **τὴν ὥρα τοῦ θανάτου**, ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς **θὰ φανεῖ μὲ τὸ δικό του χρώμα, μὲ τὸν δικό του χιτῶνα.**

Εἰρήνῃ σὲ σένα, σεβαστὴ Ἀδελφῇ, καὶ εὐλογία Θεοῦ!

(*) Ἀγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Δρόμος δίχως Θεοῦ δὲν ἀντέχεται..., Ἐπιστολὴ στὴν Μοναχὴ Βαρβάρα στὰ Ἱεροσόλυμα, σελ. 141-143, ἐκδόσεις «Ἐν πλῶ», ἔκδοσις Α΄, Σεπτέμβριος 2008. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.